

mano
bičiulis
Dievas

CYRIL
MASSAROTTO

Alma littera

nuliniai
metai

– Tai sveikas.

– Kas čia dabar? Kas tu?

– Tarsi nežinotum.

– Negali būti, tu...

– Nagi, sakyk.

– Tu esi... Dievas?

– Matai, kaip paprasta. Žinoma, Dievas, kas gi daugiau. Taip mane ir įsivaizdavai?

– Panašiai. Tik nemaniau, kad kada sutiksiu... Tai tu egzistuoji iš tikrųjų?

– Na, žinoma!

– Vis tiek negaliu patikėti. Tai neįmanoma...

– Labai prašau – nebūk kaip visi kiti ir nepradėk dabar valandų valandas svarstyti, ar tu sapnuoji, ar jau numirei. Ne, tu tikrai nenumirei, taip, aš tikrai esu Dievas, taip, aš egzistuoju, taip, tu kalbiesi su manimi. Ir čia ne koks televizijos triukas – aš nesu aktorius su priklijuota balta barzda, ir mūsų nefilmuoja slapta kamera. Na, bet ir sudėtingi gi jūs šiais laikais! Anksčiau su jumis susikalbėti būdavo kur kas paprasčiau, dievaži... Na kaip, atsitokėjai?

- Net nežinau. O gal man prasidėjo haliucinacijos?
- Bet koks tu vis dėlto nuobodus! Tebūnie, grąžinu tave atgal, pakviesk mane, kai būsi ne taip įtariai nusiteikęs.

Jis mosteli ranka, ir štai aš vėl savo svetainėje, išsidrėbęs ant sofos – visai kaip prieš kelias akimirkas, prieš pakliūdamas į dangų. O tada pagaliau suvokiu – aš ką tik kalbėjau su Dievu, ir jis, pasirodo, gyvena debesyse. Visai kaip Kazimieras. Na, gerai, gal ne visai taip pat. Dievas atrodo geriau... ką ten, kuo įspūdingiausiai, tiesiog pribloškiamai, garbės žodis.

Bet, atrodo, turėčiau šį tą patikslinti: man trisdešimt, su psichika iki šiol viskas buvo gerai, alkoholio šiandien negėriau, o narkotikų nevarčiau jau seniai. Tai kas gi čia ką tik įvyko? Drybsojau prie teliko, ir staiga tik blykst kažkokia šviesa, net akyse aptemo, o po akimirkos aš jau danguje, ir mane užkalbina kažkoks bičas – iš visko sprendžiant, Dievas. Šiaip ar taip, nieko panašesnio į Dievą iki šiol nebuvo sutikęs. Be to, reikia pripažinti, niekas kitas ir nebūtų įstengęs padaryti to, ką padarė jis – turiu galvoje teleportaciją ir visą tą dekorą... Vadinasi, iš tikrųjų jis. Nieko sau! Mane buvo pasikvietęs pats Dievas, svečiavausi jo namuose, kalbėjau su juo! Neįtikėtina! Tai aš dabar lyg ir koks pranašas, ar kaip? Greičiausiai jis ketina per mane žmonijai perduoti kokią nors svarbią žinią ar panašiai... Reikėtų išsiaiškinti. Pasikviesiu jį, juo labiau kad ir pats taip liepė.

– E... Dieve!

Vėl tas pats šviesos blyksnis, ir štai aš vėl pas Dievą.

– Na, apsiraminai?

– Baik šaipytis, įsivaizduok save mano kailyje – sutikti Dievą juk ne šiaip sau! Beveik tas pat kaip gatvėje sutikti gyvą Ofeliją Vinter*...

– Labai ačiū už palyginimą...

– Bet tu juk supratai, ką aš norėjau pasakyti! Ir čia visai ne palyginimas, o tik pavyzdys!

– Gerai jau, gerai, aišku, kad supratau, betgi gal galiu tave ir šiek tiek paerzinti?

– Nes Dievas yra tai, kas erzina?

– Prašom nevirtoti žodžio „tai“, kai kalbi apie mane, aš ne daiktas. O dėl kitko tu teisus – erzinti aš mėgstu. Ir netgi juokauti ir krėsti pokštus! Bėgant laikui pats pamatysi – aš visai ne toks, kaip mane įsivaizdavai.

– Na, dėl to gali būti ramus – dabar jau niekas manęs nebenustebintų... Tiesa, tikriausiai norėtum, kad į tave kreipčiausi „jūs“?

– Nėra jokio reikalo, juo labiau kad jau esi pripratęs mane tu-jinti. Žinai, man nelabai svarbu, ar su manimi elgiamasi pakan-kamai pagarbiai, esu laisvas nuo kai kurių jausmų, kurie būdingi jums, žmonėms. Mano *ego* šiuo atveju visiškai ramus, nes aš pats esu Visa. Be to, tai yra tik kalbėjimo būdas, kaip čia tau ge-riau paaiškinus?.. Matai, aš žinau tiek daug, kad, nusprendęs su kuo nors pasikalbėti, susiduriu su kita problema – kaip iš viso to, ką žinau, atskirti mažytį gabaliuką informacijos, kad pašne-kovas apskritai įstengtų mane suprasti? Šitas stilistinis pratimas ne juokais išvargina.

– Tai dėl to, kad tu viską jauti fiziškai ir emociškai?

– Taip. Jei nori, apie tai dar galėsime pasikalbėti – tik vėliau, kai jau būsi tam pasirengęs.

– O kada aš būsiu pasirengęs?

– Nesijaudink, jau greitai.

---

* Ophélie Kleerekoper-Winter (g. 1974) – prancūzų dainininkė ir aktorė.

– Takeis vis dėlto... oi, atleisk, „takeis“ reiškia „keista“, čia verlando kalba. Oi, atleisk, verlando kalba – tai...

– Ne, bet kuo tu mane laikai? Laiptinės kaimynu? Po namus vaikštančiu dulkių siurblių prekeiviu? Primenu, jeigu pamiršai – aš esu Dievas. Moku visas kalbas ir visus žargonus, suprantu ir žinau viską, kas išeina iš visų žmonių lūpų. Štai Pirmoji tiesa: jums, žmonėms, aš esu visa žinantis. Žinai, ką tai reiškia?

– Galiu spėti, kad tu viską žinai apie mus.

– Bravo! Ką tik perpratai Pirmąją tiesą.

– Vau, super. Ir kokį prizą gausiu už tai?

– Galiu keliais centimetrais pailginti tavo lyties organą. Nori? Nagi, jis netaps pernelyg didelis...

– Nesitikėjau, kad tu toks vulgarus! Susiimk, šiaip ar taip, turėtum išlaikyti Dievo lygį! Ar jūs ten neturit dievų profesinės etikos, gero elgesio taisyklių?

– Ką gi, štai dar pora dalykų, kuriuos turėsi įsikalti į galvą. Antroji tiesa – tėra tik vienas Dievas, ir jis esu aš. Trečioji tiesa – visa, kas susiję su žmonėmis, esu aš, taigi galiu sau leisti viską. Aš esu ir meilė, ir poezija, ir vulgarumas, ir literatūra, ir muzika, ir humoras...

– Bet, regis, tik jau ne kuklumas...

– Vis dėlto neklydau dėl tavęs. Be jokių skrupulų laidai ietis į Dievą! Siūlyčiau atsikvošėti: šaipaisi iš Dievo!

– Ir tuo pat metu jaučiuosi su tavim taip gerai, tarsi būtume pažįstami jau...

– Nieko nuostabaus. Taip jaučiasi visi, kai su manimi susitinka. Tave, kaip ir jus visus, stebiu nuo pat gimimo, todėl tave pažįstu netgi geriau negu tu pats. Aš šiek tiek esu tavo tėvas ir tavo draugai, todėl būdami kartu mudu jaučiamės lyg viena šeima.

– Ką turi galvoje?

– Tai, kad ir tu mane pažįsti. Tu esi, taigi mane pažįsti. Aš esu šiek tiek tu, o tu esi šiek tiek aš. Bet kol kas pakaks, paliksiu tave ramybėje, galėsi vienas viską ramiai apgalvoti. Tik prieš iš-

siskiriant štai tau Ketvirtoji, paskutinė, tiesa: mūsų susitikimo neturėtum pernelyg sureikšminti, jis yra svarbus tik tiek, kiek yra svarbus iš tikrųjų, bet ne daugiau. Bet tu šitai suprasi bėgant laikui. Kaip ir visa kita. Tai tiek, iki greito.

Praėjo trys dienos, o iš jo jokių žinių. Man jau ima važiuoti stogas. Prisiminęs, kad pamiršau išklausti apie žinią, kurią jis norėjo man perduoti, susinervinu dar labiau. Galiausiai imu abejoti, ar visa ši istorija apskritai nebuvo tik haliucinacija – gal buvau ko užvalgęs ar apsinuodijęs anglies viendeginiu, kitaip sakant, gal kažkas buvo sujaukęs mano smegenų neuronus? Tikras galiu būti tik dėl vieno – nemiegojau, tad tai nebuvo sapnas. Bevaisiai buvo ir bandymai jį prisišaukti. Šviesos blyksnis nebeplykstelėjo ir niekas į dangų manęs nebepakėlė. Visiška tylą.

Galiausiai kiūtoti tarp keturių sienų nusibodo ir aš apsisprendžiau – pats metas grįžti į darbą. Juo labiau kad dėl mano užsibuvimo namie ir René jau gali pradėti darytis įtarus, kas, kad anądien paskambinau ir pranešiau, jog esu peršalęs. Jis puikus šefas, bet geriau nereikia bandyti jo gerumo. Ką gi, beveik šešios vakaro, turiu dar valandą susiruošti ir nueiti į sekso reikmenų parduotuvę. Privalau gyvenimą gražinti į įprastas vėžes.

– Sveikas, René, aš grįžau.

– Labas! Ką, jau pasveikai?

– Jaučiuosi kur kas geriau, ačiū. Tačiau turiu prisipažint, nebuvau nuėjęs pas gydytoją ir neišsiėmiau nedarbingumo lapelio...

– Tarsi nežinotum, kad man nusispjaut. Susirgai vieną kartą per metus, dėl to gi nepulsiu tavęs nutrešti.

– Dėkui. Kaip čia jums sekėsi, kol manęs nebuvo, viskas gerai?

– Lyg ir. Nors ne, buvo čia toks pokštas. Buvau priėmęs mergiotę padirbėti vietoj tavęs, norėjau pasižiūrėti, kas iš to išeis. Nepatikėsi, bet per tas tris naktis, kol ji čia darbavosi, pardavimai nuėjo į visišką dugną! Įtariu, mūsų nuolatiniai veikėjai gėdijosi eit prie kasos su savo debiliškom vaizdajuostėm, kai ten stovėjo ta tetutė be galo rimtu veideliu. Juokinga, ar ne?

– Kaip pažiūrėsi, kita vertus, nepasakyčiau, kad labai stebiuosi. Bet kaip tau atėjo į galvą priimt į darbą mergą?

– Norėjau patikrint. Tai atrodė gera mintis, bet prašoviau pro šalį. Taigi šįvakar turėsi darbelio, mūsų ligoniai turėtų būti išbadėję paleistuvysčių. Čiau, laikykis.

Nepasakyčiau, kad man patinka, kai jis taip šneka. René visai negerbia mūsų klientų, kurie čia ateina vildamiesi užpildyti savo seksualinio skurdo akivarus. Jis nevadina jų kitaip, kaip tik ligoniais, iškrypėliais ir debilais. O aš manau, kad jie viso labo baisia nelaimingi žmonės, pasiklydę tarp fantazijų, kurios neša vis tolyn, ir gyvenimo, kuris ritasi vis žemyn. Jie nėra blogi, tik labai vieniši. Šiaip ar taip, per aštuonerius metus, kol čia dirbu, nė vienas iš mano nuolatinių lankytojų nebuvo pakliuęs į kriminalinius laikraščių puslapius kaip kruvinų nusikaltimų herojus, o tai įrodo, kad jie tikrai niekam nedaro nieko blogo. Bet René nusišvilpt į tuos žmones, jam rūpi tik viena – kad jo

parduotuvėje ramiai kapsėtų pelnas. Ir jam tas sekasi – bent jau sprendžiant iš to, kad šiomet nusipirko naują automobilį, o man per Kalėdas pakėlė algą. Jis yra, ko gero, vienintelis šefas pasaulyje, kuris kelia algą savo darbuotojui, nors tas niekada nieko neprašo.

Naktis ilga, o šįkart dar ir rami. Toji mergužėlė, atrodo, gerai atvėsino kraują mano nuolatiniam lankytojams. Renė kartais į galvą ateina genialių idėjų, dievaži. Ką gi, įsijungsiu dar vieną vaizdajuostę iš serijos „Maža burna, bet didelė gurmanė“. O, jau devinta serija. Laikas vis dėlto lekia greitai.

Bet Dievas mane dabar tikriausiai mato? Fantazuojantį apie šitą rudaplaukę pupulę, kurios burna, kaip paaiškėjo, ir išties labai maža. Jis gal net žino, kad mane tas jaudina, ir gal net dabar skaito mano mintis! Bet kaip tą sužinoti?

– Dieve! Ei, Dieve, labai prašau, pasirodyk, tai labai skubu!

– Ko norėjai?

– Šitas tavo šviesos blyksnis žiauriai nervina. Mano akys juk labai jautrios! Bet tiek to, šią minutę yra svarbesnių dalykų... Man ramybės neduoda vienas klausimas: prieš akimirką mane stebėjai?

– Ai, klasikinis klausimas: ar aš jus matau visada, nuolat? Atsakymas – taip.

– Ką? Tu mane matai visą laiką?

– Kokia kalba tau pasakyti, kad suprastum? Taip, aš tave matau – visada, kiekvieną akimirką. Ir ne tik matau – žinau, ką tu galvoji, apie ką svajoji. Tu ir visi kiti žmonės.

– Bet tai siaubinga! Galėjai ir pameluoti.